

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Trapani – Włochy) – Giuseppa Santoro / Comune di Valderice; Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C-494/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Praca na czas określony — Umowy zawierane z pracodawcą z sektora publicznego — Sankcje za nadużywanie umów o pracę na czas określony — Zasady równoważności i skuteczności)

(2018/C 161/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale civile di Trapani

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Giuseppa Santoro

Strona pozwana: Comune di Valderice; Presidenza del Consiglio dei Ministri

Sentencja

Wykładni klauzuli 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które z jednej strony nie przewiduje sankcji dla pracodawcy z sektora publicznego za nadużywanie kolejnych umów o pracę na czas określony, polegających na obowiązku wypłaty zainteresowanemu pracownikowi odszkodowania za nieprzekształcenie jego stosunku pracy na czas określony w stosunek pracy na czas nieokreślony, ale z drugiej strony przewiduje, że takiemu pracownikowi przysługuje roszczenie o odszkodowanie wynoszące od 2,5-krotności do 12-krotności jego ostatniego miesięcznego wynagrodzenia oraz uprawnienie do dochodzenia roszczenia o naprawienie szkody w całości w razie udowodnienia, że stracił on szansę na zatrudnienie lub że, gdyby organ administracji ogłosił konkurs, ów pracownik zostałby jego laureatem, pod warunkiem że tego rodzaju uregulowania przewidują skuteczne i odstrasżające sankcje, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 454 z 5.12.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky – Republika Czeska) – E.ON Czech Holding AG / Michael Dédouch, Petr Streitberg, Pavel Suda

(Sprawa C-560/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Jurysdykcja wyłączna — Artykuł 22 pkt 2 — Ważność uchwał organów spółek lub osób prawnych mających swoją siedzibę na terytorium państwa członkowskiego — Wyłączna jurysdykcja sądów tego państwa członkowskiego — Uchwała walnego zgromadzenia spółki nakazująca obowiązkowe przeniesienie praw własności akcji należących do mniejszościowych akcjonariuszy tej spółki na rzecz akcjonariusza większościowego i określająca cenę wykupu, jaką akcjonariusz większościowy ma obowiązek im zapłacić — Postępowanie sądowe mające na celu kontrolę godziwości tej ceny wykupu]

(2018/C 161/10)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.ON Czech Holding AG

Strona przeciwna: Michael Dédouch, Petr Streitberg, Pavel Suda

przy udziale: Jihočeská plynárenská, a.s.

Sentencja

Artykuł 22 pkt 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że powództwo takie jak wytoczone w postępowaniu głównym, mające za przedmiot badanie godziwości ceny wykupu, którą akcjonariusz większościowy spółki ma obowiązek zapłacić na rzecz akcjonariuszy mniejszościowych, w sytuacji gdy prawo własności ich akcji uległo obowiązkowemu przeniesieniu na akcjonariusza większościowego, należy do zakresu jurysdykcji wyłącznej sądów państwa członkowskiego, na którego terytorium spółka ta ma swoją siedzibę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 marca 2018 r. – Komisja Europejska / FIH Holding A/S, FIH Erhvervsbank A/S

(Sprawa C-579/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Pojęcie „pomocy” — Pojęcie „korzyści gospodarczej” — Zasada podmiotu prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Przesłanki stosowania i stosowanie — Kryzys finansowy — Kolejne interwencje w celu ratowania banku — Uwzględnienie bądź brak uwzględnienia przy ocenie drugiej interwencji zagrożeń wynikających ze zobowiązań podjętych przez państwo członkowskie przy pierwszej interwencji)

(2018/C 161/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar, L. Flynn i K. Blanck-Putz, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: FIH Holding A/S, FIH Erhvervsbank A/S (przedstawiciel: O. Koktvedgaard, adwokat)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 września 2016 r., FIH Holding i FIH Erhvervsbank/Komisja (T-386/14, EU:T:2016:474), zostaje uchylony.
- 2) Pierwszy zarzut skargi wniesionej do Sądu Unii Europejskiej zostaje oddalony.
- 3) Sprawa zostaje skierowana do Sądu Unii Europejskiej w celu rozpoznania zarzutu drugiego.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 14 z 16.1.2017.